

**2026 M. BALANDŽIO – BIRŽELIO MĖN.
AKTUALIOS TEISMŲ PRAKTIKOS
PRAMONINĖS NUOSAVYBĖS SRITYJE
APŽVALGA**

1. LIETUVOS RESPUBLIKOS TEISMŲ PRAKTIKOS APŽVALGA

1.2. Lietuvos apeliacinio teismo (LApT) praktikos apžvalga

Lietuvos apeliacinio teismo 2026 m. balandžio 21 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2A-20-407/2026 dėl Vilniaus apygardos teismo 2025 m. rugsėjo 22 d. sprendimo dėl ieškinio pagrindo civilinėje byloje pagal ieškovės uždarnosios akcinės bendrovės „IKI Lietuva“ ieškinį atsakovei uždarajai akcinei bendrovei „Lidl Lietuva“ dėl teisių į prekių ženklus pažeidimo, nesąžiningos konkurencijos ir klaidinančios bei neleistinos lyginamosios reklamos nutraukimo, paneigimo bei žalos atlyginimo priteisimo ir pagal atsakovės uždarnosios akcinės bendrovės „Lidl Lietuva“ priešieškinį ieškovei uždarajai akcinei bendrovei „IKI Lietuva“ dėl teisių į prekių ženklą pažeidimo, neteisėtos lyginamosios reklamos, nesąžiningos konkurencijos paneigimo ir žalos atlyginimo priteisimo.

Ieškovė UAB „IKI Lietuva“ kreipėsi į teismą su ieškiniu, kuriuo prašė įpareigoti atsakovę UAB „Lidl Lietuva“ nutraukti neteisėtus veiksmus, t.y. nutraukti reklamos kampaniją („Kalėdinis pirkinų krepšelis pigiausias“), pašalinti reklamą iš visų medijos kanalų ir nutraukti IKI prekių ženklų naudojimą reklamoje. Taip pat buvo prašoma uždrausti ateityje atsakovei be sutikimo naudoti IKI prekių ženklus, įpareigoti atsakovę viešai paskelbti, kad reklama buvo klaidinanti ir priteisti žalą.

Ieškovė nurodė, kad atsakovė nuo 2023 m. lapkričio 29 d. skleidė klaidinančią lyginamąją reklamą „Kalėdinių pirkinų krepšelis LIDL – pigiausias“, kurioje neobjektyviai lygino kainas su IKI ir „Maxima“, naudojo IKI prekių ženklus, rinkosi nevienarūšius produktus ir pateikė netikslią kainų informaciją, taip pažeisdama Reklamos įstatymo nuostatas.

Atsakovė su pareikštu ieškiniu nesutiko. Nurodė, kad ieškovė išskiria tokius prekių skirtumus, kurių objektyviai nustatyti neįmanoma. Reklamuotojas turi teisę pats pasirinkti, kiek savo siūlomų prekių ir konkurentų prekių palyginimų jis pageidauja atlikti. Visi reklamos etapai buvo vykdomi vadovaujantis pirkinų krepšelių sudarymo ir lyginimo taisyklėmis. Reklamoje buvo lyginamos viena kitą galinčios pakeisti prekės.

Atsakovė pateikė priešieškinį ir prašė uždrausti ir pašalinti dvi reklamos kompanijas, nutraukti atsakovės prekių ženklų naudojimą, paskelbti paneigimą ir priteisti žalą.

Vilniaus apygardos teismas 2025 m. rugsėjo 22 d. sprendimu ieškovės ieškinį patenkino, o atsakovės priešieškinį atmetė. Teismas pripažino atsakovės reklamą neteisėta, įpareigojo ją nutraukti bei paneigti ir uždraudė naudoti IKI prekių ženklus, tuo tarpu atsakovės reikalavimus atmetė.

Nagrinėjant atsakovės apeliacinį skundą, LApT teisėjų kolegija nusprendė į civilinės bylos įtraukti išvadą teikiančią instituciją – Valstybinę vartotojų teisių apsaugos tarnybą (VVTAT), nes reklamos bylos yra susijusios su viešuoju interesu (vartotojų apsauga). Valstybinei vartotojų teisių apsaugos tarnybai pateikus išvadą paaiškėjo, kad VVTAT jau buvo įvertinusi „Lidl“ reklamą ir atsisakė pradėti tyrimą dėl mažareikšmiškumo. Atitinkamai LApT teisėjų kolegija sprendė, kad teisiškai reikšmingos faktinės aplinkybės, kuriomis nustatyta, jog atsakovės padaryti pažeidimai yra mažareikšmiai, yra konstatuotos VVTAT sprendime. Todėl LApT teisėjų kolegija, atsižvelgdama į sisteminių Reklamos įstatymo (RĮ) nuostatų taikymą, konstatavo, kad civilinę reklamos davėjo atsakomybę pagal RĮ 28 straipsnio nuostatas dėl RĮ nuostatų pažeidimų šalina padaryto pažeidimo mažareikšmiškumas.

Pasisakydama dėl atsakovės priešieškinio, LApT teisėjų kolegija konstatavo, kad pirmosios instancijos teismas netinkamai nustatė faktines aplinkybes, todėl jo atliktas teisinis faktinių aplinkybių vertinimas negali būti laikomas teisėtu ir pagrįstu. Atitinkamai, pirmosios instancijos teismas, bylą nagrinėdamas iš naujo, turėtų įvertinti, kokios faktiškai prekės buvo lyginamos ieškovės reklamoje ir ar lyginamų prekių pobūdis atitiko ieškovės kartu su reklama paskelbtą informaciją. Pirmosios instancijos teismas, įvertinęs ieškovės skelbtos reklamos atitiktį RĮ 5, 6 straipsnio reikalavimams ir galimai nustatęs šio teisės akto pažeidimus, civilinės atsakomybės prasme taip pat turi vertinti, ar padarytas pažeidimas nėra mažareikšmis.

LApT teisėjų kolegija nustatė, kad ieškovė pirmosios instancijos teismui neatskleidė, jog buvo kreiptasi į VVTAT dėl „Lidl Lietuva“ reklamos, o ši institucija skundą atmetė. Dėl to pirmosios instancijos teismas neįvertino VVTAT sprendimo reikšmės, tačiau ši klaida ištaisyta apeliaciniame teisme. Be to, pirmosios instancijos teismas neteisingai laikė ginčą tik privačiu, nors tokiose bylose svarbūs ir viešieji

interesai, todėl turėjo būti įtraukta VVTAT. Kadangi galioja VVTAT sprendimas, kuriuo nenustatytas reklamos pažeidimas, nėra pagrindo vertinti faktų kitaip. Dėl to pirmosios instancijos sprendimo dalis, kuria ieškinys buvo tenkintas pagal jo pagrindą, panaikinta, o ieškinys šioje dalyje atmestas.

Atsižvelgdama į visa tai, kad išdėstyta, LAPT teisėjų kolegija nusprendė civilinės bylos dalį pagal ieškinio reikalavimus įpareigoti atsakovę nutraukti neteisėtus veiksmus (t. y. nutraukti neteisėtą reklamos sklaidą, kuri apima ne tik reklamos rodymą, tačiau ir reklaminės medžiagos pašalinimą iš visų medijos kanalų, nutraukti ieškovės prekių ženklų ir (arba) į juos panašių žymenų naudojimą, kuris, be kita ko, apima tokių žymenų rodymą reklamoje) nutraukti. Panaikinti Vilniaus apygardos teismo 2025 m. rugsėjo 22 d. sprendimą dėl ieškinio pagrindo ir priimti naują sprendimą – ieškovės ieškinį dėl jo pagrindo atmesti, taip pat atmesti ieškinio reikalavimą uždrausti atsakovei ateityje be ieškovės sutikimo ir (arba) įstatyme numatytų išimčių naudoti ieškovės prekių ženklus.

Ginčą dėl atsakovės priešieškinio nuspręsta grąžinti pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

Susipažinti su visa Lietuvos apeliacinio teismo nutartimi galima Lietuvos teismų informacinėje sistemoje (LITEKO) arba paspaudžiant [čia](#).

2. EUROPOS SAJUNGOS TEISINGUMO TEISMO PRAKTIKOS APŽVALGA

2.1. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (ESTT) praktikos apžvalga

Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2026 m. kovo 26 d. sprendimas byloje Nr. C-412/24 Goyard ST-Honoré SAS v. Fauré Le Page Maroquinier SAS Fauré Le Page Paris SAS dėl 2008 m. spalio 22 d. Direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 3 straipsnio 1 dalies g punkto išaiškinimo. Minėto punkto nuostatos dabar yra išdėstytos 2015 m. gruodžio 16 d. Direktyvos (ES) 2015/2436 valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 20 straipsnio b punkte.

Byla kilo dėl to, ar prekių ženklas su istorine data („1717“), sudarantis klaidingą įspūdį apie ilgametę įmonės tradiciją ir prestižą, gali būti laikomas klaidinančiu vartotojus, nors faktinė tokios veiklos tęstinumo nėra.

Istoriškai Prancūzijoje veikė bendrovė „Maison Fauré Le Page“, kuri nuo XVIII a. (apie 1716 m.) vertėsi ginklų ir odos gaminių prekyba, tačiau 1992 m. nutraukė veiklą, o jos turtas perėjo vieninteliam akcininkui. 2009 m. įsteigta nauja bendrovė „Fauré Le Page Paris“ įsigijo ankstesnės bendrovės prekių ženklą „Fauré Le Page“. 2011 m. ši bendrovė užregistravo naujus prekių ženklus, kuriuose buvo žodžiai „Fauré Le Page Paris 1717“, skirti odos gaminiams (rankinėms, lagaminams ir pan.). Konkuruojanti bendrovė „Goyard ST-Honoré“ 2012 m. kreipėsi į teismą, prašydama šiuos prekių ženklus pripažinti negaliojančiais kaip klaidinančius, nes skaičius „1717“ esą sudaro įspūdį apie ilgaamžę veiklos tradiciją.

Nacionaliniuose teismuose byla buvo nagrinėta keliais etapais: iš pradžių reikalavimas atmetas; vėliau kasacinis teismas sprendimą panaikino; po pakartotinio nagrinėjimo Paryžiaus apeliacinis teismas pripažino ženklus negaliojančiais, nes jie kelia didelę riziką suklaidinti vartotojus.

Šis teismas nustatė, kad: žymuo „Paris 1717“ vartotojams gali reikšti įmonės įkūrimo datą ir veiklos tęstinumą nuo XVIII a.; vartotojai gali manyti, kad istorinės įmonės patirtis ir know-how buvo perimti naujos bendrovės; tai ypač svarbu prabangos prekių rinkoje, kur istorija ir prestižas lemia kokybės suvokimą ir pirkimo sprendimą.

Naujosios bendrovės teigė, kad ženklai nėra klaidinantys, nes jie neapibrėžia pačių prekių savybių, o tik (galbūt) kalba apie įmonę. Kilus šiam ginčui, Prancūzijos Kasacinis teismas kreipėsi į ESTT dėl prejudicinio sprendimo, siekdamas išaiškinti, ar tokia situacija gali būti laikoma klaidinančiu prekių ženklu pagal ES teisę.

Šiomis aplinkybėmis buvo nutarta sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

1. Ar 2008 m. spalio 22 d. Direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 3 straipsnio 1 dalies g punktas turi būti aiškinamas taip, kad dėl išgalvotos datos nurodymo prekių ženkle, kuriame pateikiama klaidinga informacija apie prekių gamintojo ilgaamžiškumą, rimtumą ir praktinę patirtį, taigi ir apie vieną iš minėtų prekių nematerialiųjų savybių, galima daryti prielaidą, jog iš tikrųjų suklaidinamas vartotojas arba yra pakankamai didelė galimybė jį suklaidinti?

2. Jei atsakymas į pirmąjį klausimą būtų neigiamas, ar šis straipsnis turėtų būti aiškinamas taip,

a) kad prekių ženklas gali būti laikomas klaidinančiu, kai yra galimybė, jog juo žymimų prekių ir paslaugų vartotojas manys, kad šio prekių ženklo savininkas šias prekes gamina kelis šimtmečius, taip sudarant jų prestižinį įvaizdį, nors taip nėra?

b) kad būtų galima pripažinti, jog vartotojas iš tikrųjų klaidinamas arba kyla pakankamai didelė galimybė jį suklaidinti, dėl kurios prekių ženklas gali būti pripažintas klaidinančiu, reikia, kad prekių ženklas apimtų pakankamai konkretų galimų prekių ir paslaugų, kurioms žymėti jis įregistruotas, savybių apibūdinimą ir dėl to atitinkamas vartotojas manytų, jog prekės ir paslaugos turi tam tikrų savybių, kurių jos iš tikrųjų neturi?

Į pateiktus klausimus ESTT atsakė taip:

2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 3 straipsnio 1 dalies g punktas turi būti aiškinamas taip: kai prekių ženkle nurodytą skaičių atitinkama visuomenė gali suprasti kaip nurodantį įmonės įsteigimo metus ir dėl to, kad įmonė įsteigta prieš daug metų, tą prekių ženklą sieti su ilgamete praktine patirtimi, užtikrinančia prekių, kurioms žymėti įregistruotas prekių ženklas, kokybę ir prestižinį įvaizdį, nors iš tikrųjų

nėra tokios trukmės praktinės patirties, tuo remiantis galima daryti išvadą, kad šis prekių ženklas gali suklaidinti visuomenę, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

Susipažinti su visu ESTT sprendimu galima ESTT interneto svetainėje arba paspaudžiant [čia](#).

•

Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2026 m. balandžio 23 d. sprendimas byloje Nr. C-132/25 M. M. Ristorazione Srl v. Villa Ramazzini Srl dėl 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo 9 straipsnio 5 dalies išaiškinimo.

Ginčas kilo Italijoje dėl prekių ženklo „Mò Mò“. Teismas buvo pritaikęs laikinąsias apsaugos priemones – uždraudė naudoti tam tikrą ženklą. Po šios priemonės pritaikymo nebuvo pradėta pagrindinė byla dėl esmės (dėl galimo teisių pažeidimo). Pagal Italijos teisę tokio pobūdžio laikinosios priemonės galėjo likti galioti net ir nepradėjus bylos iš esmės. M.M. Ristorazione siekė, kad ši laikinoji priemonė būtų pripažinta netekusia galios, todėl ginčas pasiekė Italijos aukščiausiąjį teismą, kuris kreipėsi į ESTT prejudicinio sprendimo. Laikinoji priemonė (draudimas naudoti ženklą) buvo pritaikyta, tačiau pagrindinė byla nepradėta, o nacionalinė teisė leido tokiai priemonei galioti toliau – dėl to kilo klausimas dėl suderinamumo su ES teise.

Teisingumo Teismui buvo pateiktas šis prejudicinis klausimas: Ar Direktyvos 2004/48 9 straipsnio 5 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją draudžiama nacionalinės teisės nuostata, įtvirtinta [CPI] 132 straipsnio 4 dalyje, pagal kurią, jei procesas dėl bylos esmės nepradedamas per nustatytą privalomą terminą, taisyklė dėl laikinosios priemonės negaliojimo, numatyta to paties CPI 132 straipsnio 3 dalyje, netaikoma pagal [CPC] 700 straipsnį pritaikytoms laikinosioms apsaugos priemonėms ir kitoms laikinosioms priemonėms, kuriomis siekiama iš anksto numatyti sprendimo dėl bylos esmės baigtį, net jeigu tokiais atvejais kiekviena bylos šalis gali pradėti procesą dėl bylos esmės?

Į pateiktą klausimą ESTT atsakė taip: 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo 9 straipsnio 5 dalis turi būti aiškinama taip: pagal ją draudžiama taikyti nacionalinės teisės nuostatą, pagal kurią leidžiama palikti galioti tam tikras laikinąsias priemones, pavyzdžiui, laikinąsias priemones, kuriomis siekiama iš anksto numatyti sprendimo dėl bylos esmės baigtį, nors pareiškėjas per šio 9 straipsnio 5 dalyje numatytą terminą nepradėjo proceso dėl tokio sprendimo priėmimo, o atsakovas prašo atšaukti šias laikinąsias priemones arba kitaip panaikinti jų poveikį.

Susipažinti su visu ESTT sprendimu galima ESTT interneto svetainėje arba paspaudžiant [čia](#).

•

2.2. Atrinktų svarbiausių Europos Sąjungos Bendrojo Teismo (ESBT) bylų apžvalga

Europos Sąjungos Bendrojo Teismo 2026 m. gegužės 13 d. sprendimas byloje Nr. T-24/25 Les Éditions Albert René v. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnyba (EUIPO).

2022 m. EUIPO įregistravo žodinį ES prekių ženklą „Obelix“ (ginklams, šaudmenims, sprogmenims) Lenkijos verslininko vardu.

Kompanija Les Éditions Albert René (valdanti „Asterix & Obelix“ teises) pateikė prašymą panaikinti šią registraciją. Rėmėsi jau egzistuojančiu jų prekės ženklu „OBELIX“ ir tuo, kad naujasis ženklas kenkia garsaus ženklo reputacijai.

EUIPO atmetė prašymą konstatuodama, kad nepakankamai įrodyta ankstesnio ženklo reputacija ES mastu.

Šis EUIPO sprendimas buvo apskūstas Europos Sąjungos Bendrajam Teismui. Bendrasis Teismas, išnagrinėjęs Les Éditions Albert René pareikštą ieškinį, panaikino EUIPO sprendimą.

Bendrojo Teismo nuomone, ankstesnio ženklo reputacija turėjo būti vertinama atsižvelgiant į visus įrodymus bendrai, o ne atskirai. EUIPO atlikta analizė buvo neišsami ir paremta neteisingu įrodymų vertinimu. EUIPO atmetė dalį įrodymų, nes ženklas „Obelix“ buvo dažnai naudojamas kartu su „Asterix“. Bendrojo teismo nuomone, net ir naudojamas kartu, „Obelix“ gali būti suvokiamas kaip atskiras identifikuojamas ženklas, todėl gali turėti savarankišką reputaciją (bendriniis naudojimas nepaneigia atskiro ženklo egzistavimo).

Atsižvelgiant į visus pirmiau išdėstytus argumentus, ieškinys buvo patenkintas ir EUIPO sprendimas panaikintas.

*Susipažinti su visu ESBT sprendimu galima ESTT interneto svetainėje arba paspaudžiant [čia](#).
Susipažinti su pranešimu spaudai apie šią bylą (anglų k.) galite [čia](#).*